

TEMNÁ NEW ADULT FANTASY PRO FANOUŠKY SARAH J. MAAS

temná harmonie

LAURA THALASSA

cesta

do

pekla

začíná

zaprodáním

duše

temná harmonie

LAURA THALASSA

**KNIHY LAURY THALASSY
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Handlír

Rapsodie
Neznámý žalm
Temná harmonie

Připravujeme

Vládce hvězdné oblohy

temná harmonie

LAURA THALASSA

Přeložila Alžběta Lexová

MYSTERY PRESS

2023

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Laura Thalassa, 2018

Translation © Alžběta Lexová, 2023

Cover © Dayna Watson, 2018

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2023

ISBN 978-80-7588-501-2 (pdf)

*Pro ty, kteří sní –
nepřestávejte.*

„Hvězdy, pohasněte, mou temnou touhu nerušte svým světlem.“

– *William Shakespeare, Macbeth*

Kapitola první

Od návratu z Říše flory snad už popadesáté civím na svoje ruce, jestli na nich nevidím něco, co by prozrazovalo, že jsem jiná. *Nová.*

Nesmrtelná.

Přitisknu si dlaň k srdci. Pod pravidelným tlukotem cítím cosi zvláštního. Kouzelného a tajemného.

Před pár dny to tam ještě nebylo.

Pouto s Desem mi buší pod dlaní jako druhé srdce. Odted jsme spolu spjatí magií.

Nenápadně po něm mrknu.

Sedí na kamenné balustrádě, zády a zakloněnou hlavou se opírá o sloup vytesaný do skály ostrůvku nad námi. Jsme na nejnižším balkonu Somnie, jednoho ze šesti plovoucích ostrůvků Říše noci a hlavního města Handlířova království.

„Pořád se zlobím, abys věděl,“ prohodím beze stopy zášti.

„Já vím,“ odpoví, aniž se obtěžuje alespoň otevřít oči.

Uchváceně ho pozoruju. Zdá se, jako by seděl na úplném okraji světa. Za balkonem se rozpíná jen hutná tma a v dálce zní smích bludiček skotačících ve večerním vánku.

„Ani ses mě nezeptal, jestli chci žít věčně.“ Na posledním slovu se mi trochu zadrhne hlas. Technicky vzato nebudu žít *věčně*, ale připadá mi to tak. Šeríkové víno, které mi Des nalil do krku, mi zajistí dobrých čtyři sta let – ne-li víc.

Jak bude svět vypadat v době, kdy konečně zaklepu bačkora-
ma? A jak bude vypadat Jinosvět?

Musím se Temper zeptat na to, jak dlouho víly vlastně žijí.

Des na mě upře ty pronikavé, ryze vílí stříbrné oči.

Nevesele se pousměje. „Zapomínáš, žes v tu chvíli umírala, an-
dítku.“

Umírala jsem a on mě nechtěl ztratit.

Natáhne ke mně ruku a jeho magie mě k němu začne postrko-
vat. Zamračeně se podvolím.

Poklepe mě prstem po rtech. „Pověz mi, Callie,“ zamumlá me-
dově sladkým hlasem a chytí mě v pase, „copak ty se mnou ne-
chceš strávit víc než jen pár desítek let?“

Ovšemže ano. Ale o to tu nejde.

Vadí mi, že jsem o tom nemohla rozhodnout sama. A teď pře-
de mnou leží nekonečná budoucnost.

Des mávne potetovanou paží a ze tmy se vynoří zářivý modrý
kouř. Postupně se plíží k Handlířově nastavené dlani a nabírá
čím dál zřetelnější obrysy. Do dlaně mu dosedne už jako zářivý
provázek. Víím, co to je. Upředený měsíční svit.

Handlíř si s ním chvíli hraje a tvaruje ho, dokud z provázku
nevytvoří složitý náhrdelník.

A ten mi pak zavěsí kolem krku. Přimhouřím oči.

„To není fér,“ postěžuju si, zatímco mi zapíná sponu za kr-
kem. Bezděčně se šperku dotknu konečky prstů. „Moje odpuště-
ní si nemůžeš tak snadno koupit jedním ze svých laciných vílích
triků.“

Jenže může. Není to poprvé a určitě ani naposledy. Kvůli těm
laciným trikům jsem mu odpustila už ledasco.

Handlíř se na balustrádě pootočí a přitáhne si mě mezi nohy.
„Laciné vílí triky na mně máš nejradši,“ konstatuje a zlehka pře-
jede rty po těch mých. „Ačkoli... ještě radši máš nejspíš můj...“

„Desi.“

Zasměje se mi do rtů a z jeho horkého dechu mi naskočí po celém těle husí kůže. Potom však Des zvažní. „Už jsem o tebe jednou přišel, Callie,“ zašeptá, „a těch sedm let mě málem zabilo. Nehodlám tě ztratit znovu.“

Při té vzpomínce se mi sevře žaludek. Stále živě cítím bolest z jeho odchodu. Ta rána se nikdy nezahojila.

Přitiskne mi ruku k srdci. „A navíc... copak tohle za to nestojí?“

Nemusí vysvětlovat, co má na mysli.

Pod jeho dlaní cítím teplo Desovy blízkosti – nejen z jeho doteku, cítím ho *v sobě*. Jako by mě líbal měsíční svit a pod kůží mi spočívaly hvězdy a temná noc. Víím, že to zní směšně, ale tak to zkrátka je.

Desova magie má dokonce vlastní zvuk. Je to tichá melodie, vzdálené tóny kdesi těsně mimo můj dosah. Probouzejí ve mně stejné vzrušení, jaké jsem cítila na střední, když se blížil soumrak a spolu s ním Desův příchod.

Předtím jsme byli spřízněné duše rozdělené dvěma světy a magií. Ale díky šeríkovému vínu už rozdělení nejsme. Jsme jako jeden.

Naše pouto s sebou přináší i další výhody. Můžu teď odhalovat a skrývat šupiny a křídla, jak se mi zlíbí, a vílí magii vnímám způsobem, jakým jsem ji doteď necítila.

Nicméně to má samozřejmě háček – jako všechny vílí dary.

Přijdu si pro tebe. Tvůj život patří mně.

Handlíř mě chytí za zápěstí a prohlédne si moje holé předloktí.

„Tři sta dvacet dva laskavostí – dluh na celý život,“ zamumlá.

Sklopím zrak k předloktí. Je to zvláštní pohled. Po Desově náramku mi zůstal jen pruh o odstín světlejší kůže. Příznávám, že si bez těch černých korálků připadám nahá. Nosila jsem je každý den skoro osm let... a teď přes noc zmizely.

Nebyl to jen dluh na celý život. Jak se nakonec ukázalo, šlo dokonce o dluh, který měl *cenu života*. Ty korálky mě zachránily před smrtí. Až si říkám, jestli Desova magie náhodou netušila, jak to celé dopadne. Jestli se těmi dluhy a roky čekání nesnažila nashromáždit dost síly k tomu, aby mě jednoho dne vytrhla ze spárů smrti.

Nebo jsem možná měla jen neskutečnou kliku.

Spustím ruku a zadívám se nočnímu králi do očí. „Naštvaná nenaštvaná... každopádně děkuju,“ zachraptím.

Děkuju je až směšně malý projev vděčnosti za to, co Des udělal. Protože mě opravdu zachránil. Znovu.

Aspoň jednou bych chtěla, aby to bylo naopak.

Des mě pevně chytí za předloktí, zvedne si ke rtům moje zápěstí a políbí mě na něj. „Takže mi za to šeříkové víno odpouštíš?“

„Tak snadno se z toho nevykroutíš, elfíku.“

„Copak tobě to nikdo neřekl, andílku? Na vykrucování mě neužije. Já obchoduju s laskavostmi.“

Kapitola Druhá

„Takže už nejsi otrokyně.“

Bezděčně se příkrčím.

Ten *hlas*.

Naposledy jsem ho slyšela v posvátném dubovém háji královny flory, zatímco ze mě pomalu vyprchával život. A teď mi zas šeptá do ucha.

„Opět se setkáváme, kouzelnice,“ konstatuje Zloděj duší.

Cítím konečky jeho prstů, které mě zlehounka hladí po paži.

„Křídla jsou pryč...“ Nakloní se ke mně a začichá. „... a copak je tohle? Vílí magie? Že by ti noční král přece jen dal napít šerškového vína?“

„Netvař se tak překvapeně,“ odseknou.

Celé to nastražil tak, aby Des neměl na vybranou a musel mi to víno dát. Zachránil mi život, ale současně se ze mě stala víla a moc Zloděje duší teď bude působit i na mě. Doposud jsem vůči jeho magii byla imunní, jako všichni lidé.

„Co na to říct?“ uchechtne se. „Zamilované víly bývají až směšně předvídatelné.“

Obejde mě a já si ho můžu konečně pořádně prohlédnout.

Má stejnou podobu jako v mých snech a jako měl tehdy na chvíličku tam v lese. Černočerné vlasy, inkoustově temné, zešíkmené oči, plné rty a alabastrová pleť.

Je pohledný, jako všechny víly, co jsem zatím potkala. Dokonce až nesnesitelně krásný. Ne poprvé si v duchu říkám, že by se zlo uvnitř mělo projevovat i na zevnějšku.

Odstoupím od něj. Všude kolem nás je hutná tma, přesto i tak rozeznávám obrysy zkroucených stromů.

Sevře se mi žaludek. Jsem zpátky v Mařině posvátném háji.

Přísahala bych, že jsme odjeli.

V dále slyším slabé tóny houslí a praskání táboráků. Ve vzduchu je cítit vůně hořícího dřeva. Ale spolu s ní vnímám ještě další pach. Podivně známý. Nasládlý. Co to jen může být?

Zloděj duší dojde k jednomu ze stromů a štouchne špičkou boty do odhaleného kořene. „Tady u toho jste s nočním králem šukali, je to tak?“

Je mi na zvracení.

Panebože. Copak nás sledoval?

Zadívá se mi do očí. „Zajímá tě, jak to vím?“ znovu se otočí ke kmeni stromu. Jindy hrubou kůru pokrývá jakási lesklá tekutina. „Já mám oči všude.“

Přitiskne dlaň k vlhké kůře. Během několika vteřin se tekutina ze stromu začne řínout i po jeho ruce. Temné stroužky se mu vinou mezi prsty a stékají na zápěstí.

Konečně mi dojde, co je to za pach.

Krev. Kane ze stromu, o který se Zloděj opírá, a teď už od ní má zamazanou i celou ruku.

Nepatrně se na mě pousměje a oči se mu zalesknou ve tmě.

Lesem se začne ozývat pleskání dešťových kapek o listí. Až na to... že z těch stromů nejspíš neprší *děšť*.

Dub se přímo před mýma očima začne třást a kvílet.

Zloděj si mě znovu změří pohledem. „Vílí magie ti sluší, kouzelnice. Přiznávám, že se nemůžu dočkat, až vyzkouším, jak souzní s tou mojí.“

Stromy kolem mě s vlhkým křupáním praskají a pukají.

Kmeny se jeden po druhém rozevírají jako banánové slupky. V každém z nich spočívá spící voják, strnulý a nehybný, jako by už ani nedýchal. Po kůži jim stékají stroužky krve a kanou z portraného oblečení na zem.

Dub vedle Zloděje pukne a odhalí mi vílu se snědou pleť. Zloděj se dotkne mužovy tváře a na vteřinku na sebe vezme jeho podobu. Vzápětí se iluze rozplyne a je znovu sám sebou.

Zachvěju se.

„Na tenhle den čekám už dlouho,“ zamumlá nepřítomně, zatímco si dál prohlíží spícího vojáka. Spustí ruku a otočí se zpátky ke mně. „Pověz mi, kouzelnice, dokázala by sis získat lásku jakéhokoli muže? Nemluvím o krátkodobém poblouznění, zajímá mě, jestli bys skutečně dokázala dobýt jeho srdce?“

Naskočí mi husí kůže.

Zloděj ke mně vykročí. Zvuky praskajícího dřeva a kapající krve jsou už tak hlasité, že se mi zdá, jako bych přicházela o rozum.

A pak se náhle rozhostí ticho. Nepřirozené ticho.

Bez varování se ve mně probudí siréna. Jako by ji povolal jakýsi neznámý, neodbytný strach. Kůže se mi rozsvítí a ozáří Zlodějovu tvář v okolní tmě.

Fascinovaně na mě civí. „*Ano*,“ zamumlá skoro sám pro sebe, „vsadím se, že bys to dokázala.“ Dojde až ke mně. „Stýská se mi po dobách, kdy jsem tě měl za prostou otrokyni. Až tě učiním svou, možná si budu hrát na to, že jí stále jsi.“ Chytí mě za zápěstí. „Přinutím tě nosit okovy a obojek, jaké otroci kdysi mívali. A pak budeš moje *zotročená* kouzelnice a společně zjistíme, kolik citů dokážeš vykresat z někoho, jako jsem já.“

On se nám odvažuje vyhrožovat? Už nikdy se jím nenecháme zajmout!

„Upřímně doufám, že se ti to podaří,“ dodá, „pro tvé vlastní dobro. Obvykle se svými hračkami nenakládám zrovna jemně. Zeptej se Mary.“

Dlouho si ho mlčky prohlížím. Drápy se mi prodlužují a jen stěží držím sirénu na uzdě. A pak ji prudce vypustím.

Moje volná ruka se téměř bez mého vědomí dá do pohybu. Rozmáchnu se a seknu ho po obličejí. Drápy po sobě v kůži na jeho tváři zanechají čtyři rovnoběžné šrámy.

Ranky začnou okamžitě krváčet.

Zloděj se pobaveně uchechtne.

Mrští se mnou proti stromu, do něhož před chvílíčkou štouchal špičkou boty.

Přimáčkne mě hrudí ke spícímu vojákovi uvnitř, až mám obličej jen pár centimetrů od jeho strnulé tváře. Vztekle vykřiknu. Zloděj se mi nalepí na záda a ještě víc mě zatlačí do stromu.

„Obvykle dávám přednost povolnějším ženám,“ zašeptá mi do ucha, „ale s tebou... s tebou budu bojovat rád. Zlomím tě.“

Z jeho slov číší neskrývaný sexuální podtext. Vybavím si všechny ty spící ženy a děsivé děti, kterými je oplodnil.

Zatnu zuby a zaryju prsty do kůry stromu.

Nikdy, slíbí mi siréna. *To ho dřív zabijeme a užijeme si to.*

Lesem se prožene vítr. Stromy se zachvějí a začnou shazovat listy, jako by plakaly.

Voják přede mnou prudce otevře oči. A do prdele.

Zloděj se znovu skloní k mému uchu a přeje rty po citlivém boltci. „Užij si ta jatka. Doufám, že přežiješ...“

Z noční můry mě probudí jekot.

Posadím se, náhle úplně vzhůru. Vyplašeně lapám po dechu.

Nejsem v královnině dubovém háji. Nejsem přitisknutá ke krvácějícímu stromu. Nejsem Zlodějova zajatkyň.

Ztlumené lampy na zdech osvětlují Handlířovy jinospěšské komnaty.

Jsem v bezpečí. Prozatím.

Znovu ke mně proniknou ty výkřiky.

Ačkoli...

Des stojí před postelí s doširoka roztaženými křídly. Vypadá jako padlý anděl. Upírá zrak kamsi nad moji hlavu, ale když se tam ohlédnu, nic nevidím.

Zdmi paláce otřese další vlna vřískotu. Vyměníme si s Desem pohled. Ten zvuk... připomíná jeden hlas vycházející z mnoha úst.

Vzpomenu si na svůj sen a na vojákovy otevřené oči. Přejede mi mráz po zádech.

V Říši noci žádní spící muži nejsou, uklidňuju se v duchu. A je to pravda, v Somnii opravdu žádní spící muži nejsou. Zato tři sta metrů pod námi spočívá armáda spících žen.

Vzduch prořízne další jekot.

Přinejmenším *doted'* ty ženy spaly.

Jsem si poměrně jistá, že už jsou vzhůru.

Kapitola třetí

Výkřiky zničehonic utichnou a rozhostí se ticho, které je ještě mnohem zlověstnější.

Co to k čertu...?

S Desem se pořád měříme pohledy. Uplyne jedna vteřina, pak dvě, tři, čtyři. Nic se neděje.

Možná jsem si to jen představovala.

Ne, nepředstavovala. Tichem se začne rozléhat další vlna výkřiků připomínající první kapky blížící se bouře. Nejprve je to jeden, pak dva a postupně se přidávají další a další. Zdá se, že k nám doléhají z velké dálky.

Handlír zavře oči, jako by mu ten zvuk působil bolest. „Existuje nějaká naděje, že bych tě přesvědčil, abys zůstala v bezpečí?“ zeptá se hedvábným hlasem a zadívá se na mě.

Zůstala v bezpečí? K čemu se tu podle něj schyluje?

Skopnu ze sebe příkrývku a shodím nohy z postele.

„Ani náhodou,“ odpovím.

Naprázdko polkne. „Nemůžu o tebe přijít, andílku.“ Jeho bolest je na chvíli téměř hmatatelná. „Znovu ne.“

Vybavím si jeho tvář tam v dubovém háji těsně před tím, než mě pohltila temnota.

Nesmíš mě opustit, Callie.

Stále je to příliš čerstvé.

Des se uzavře a zranitelnost z jeho tváře vyprchá, jako by tam ani nikdy nebyla.

Ve vzduchu vedle mě se zhmotní černá kožená kazajka. Nechápavě na ni civím a snažím se oklepat z posledních záchvěvů spánku.

„Pamatuješ si na svůj výcvik?“ Desův hlas zní divně. Není ani škádlivý, ani počouchlý. Naopak. Je až nepřirozeně vážný.

Napadá mě jediný důvod, proč by se měl takhle ptát.

Čeká nás pořádná rvačka.

Přikývnu.

„Dobře.“ Vstane a změří si mě s nakrčeným čelem. „Když tě nemůžu ukrýt, tak tě budu muset jednoduše *vypustit*.“

Vypustit. Jako bych byla nějaký přírodní živel. Bojím se, že mě dost přeceňuje.

Z hlubin ostrova, z míst, kde ženy spočívaly, k nám dolehne další křik. V duchu ty válečnice vidím. A taky vidím ty zbraně, s nimiž ve skleněných rakvích ležely.

Na tenhle den čekám už dlouho.

Ostře se nadechnu, protože mi konečně dojde to, co si Des už uvědomil.

Všechny ty ženy ukryté v nitru ostrova jsou jako tikající bomby.

A Zloděj duší dnes v noci zapálil rozbušku.

Po kůži mě pohladí Desova magie. Tenká noční košilka, co jsem na sobě měla, se jako by rozpustí. Látka se mi shrne na boky a najednou tam stojím polonahá.

Než se stačím zakrýt, otevře se zásuvka nedaleké komody a z ní vyletí několik svršků. Doplachťí ke mně, načež se látka na mojí kůži rozdělí hladce jako měkké máslo, celou mě obalí a zase se spojí. Další Desova magie.

Pak se na mě navlékne kožená zbroj. Po ní holínky. Všechno s drobnou pomocí jeho kouzel. Celou dobu mě upřeně sleduje s pevným odhodláním v očích.

Raději zničím celý svět, než abych tě znovu ztratil, říká ten pohled.

Vyklouznu z postele ve chvíli, kdy ke mně doletí poslední kousek výbavy. Opasek s dýkami se mi ovine kolem boků a v šeru se zablesknou rukojeti z labradoritu.

Oblečená a ozbrojená během několika vteřin.

Handlíř se s tím nepáře.

Teprve když jsem hotová já, objeví se ve vzduchu i Desova zbroj. Doletí k němu krkolomnou rychlostí a obemkne ho tak rychle, že to ani nestíhám sledovat. Kazajka, meč, pár vrhacích nožů a dvě dýky, jedna u kotníku a druhá na bicepsu.

V tomhle ohozu by nejspíš přivedl nejednu ženu k orgasmu pouhým pohledem.

Bože, teď na tyhle myšlenky opravdu není vhodná chvíle.

Křik je čím dál hlasitější.

„Pro případ, že by ti to uniklo,“ spustí Des, „ty válečnice, co spaly pod palácem, jsou teď vzhůru a chystají se mě svrhnout.“

Neptám se, jak to ví. Zrychlí se mi tep. Des právě potvrdil moje obavy. Ženy, které Karnon věznil a zneužíval, jsou nyní našimi nepřáteli.

„Nejsou to jen tak nějaké víly,“ pokračuje noční král. „Bránily tuhle říši celá desetiletí – dokonce staletí. Bez zábran se ti postaví a nebudou mít s tebou ani s nikým jiným žádné slitování. Pokud ti některá z nich přijde do cesty, nezdržuj se lítostí ani pochybami a rovnou ji zabij, protože ony se s tebou mazat nebudou.“

V žilách se mi prohání adrenalin a ponouká mě k tomu, abych vytáhla křídla.

Handlíř se ode mě odvrátí a zavře oči. Skloní hlavu, jako by se modlil, já z něj však namísto pokory cítím neklid a netrpělivost. Proniká ke mně skrz naše pouto a tetelí se mi na kůži.

V místnosti houstnou stíny. Ještě pořád se snažím přijít na to, co přesně se chystá, když vtom se z Dese vyřine jeho magie.

Palác se otřeše v základech. Ložnici se prožene temnota a ve vteřině zahalí okolní svět. Dočista mě strhne jako prudká vlna. Najednou nejsem nikdo a nic, jen špendlíková hlavička vědomí v nekonečné tmě. A pak nejsem ani to.

Tohle jsem už zažila. Když z Dese takhle magie explodovala naposledy, zemřel nejen Karnon – král fauny –, ale i stovky jeho poddaných.

Předpokládám, že tentokrát to dopadne stejně.

Jenže pak se tma stáhne zpátky do Dese a křik pokračuje.

Handlíř zavravorá a tvář se mu zkroutí do nevěřícího výrazu. „Nemůžu... je zabít.“

Ty spící válečnice.

Nejsem si jistá, co mě zarazí víc. Skutečnost, že měl Des v plánu vlastnoručně útok utnout, přestože se jedná o víly z jeho království, nebo to, že jeho moc selhala? Jeho magii jsem už v akci viděla. Kdyby chtěl, dokázal by pouhou myšlenkou proměnit celá města v prach.

Co by mohlo jeho síle odolat?

Sklouznu očima ke zbraním na Desově těle a hlavou se mi prožene důležitější otázka: jak máme porazit to, na co nestačila ani jeho moc?

Nocí zní vráskot, který mě okrádá o dech.

„Postupují rychle,“ prozradí mi Des, „a míří k nám.“

Takže se s nimi střetneme v boji.

Zhluboka se nadechnu. Naposledy jsem se nepříteli postavila před pár dny, a tehdy to moc dobře nedopadlo.

Snad si dneska povedu lépe.

Vytřepu si ruce a vykročím ke dveřím. Des se rozplyne a zhmotní se přímo přede mnou.

Probodne mě pohledem. „Víš, že ti věřím, respektuju tě a na-de všechno miluju. Ale bohové jsou mi svědkem, Callie, jestli si zase postavíš hlavu, tak si to s tebou tentokrát opravdu vyřídím.“

Hej, trochu důvěry, jo? Jeho rozkazům jsem se vzepřela *jednou* a jen proto, že se z našeho tehdejšího „nepřítele“ vyklubala Temper Darlingová, moje nejlepší kámoška a kouzelnice.

„Nepostavím si hlavu, Desi.“

„To jen aby mezi námi bylo jasno.“ Neochotně ustoupí a nechá mě vyjít z ložnice.

Podlaha se nám chvěje pod nohama. V dálce se ozývá hřmění, jako by se blížila bouřka, a ve vzduchu je cítit cosi hnijícího a nechutného.

„Co to tu tak páchne?“ zeptám se Dese, zatímco se proplétáme chodbami paláce. Panuje kolem nás až nepřirozené ticho.

„Temná magie,“ houkne na mě přes rameno.

Povytáhnu obočí. „Já teď dokážu *cítit* magii?“

To... není normální.

„Vlíí magii,“ upřesní Des. „A ano, evidentně ano.“

Tak fajn. Z toho se asi nepominu.

Chodbou se rozlehne dusot kroků. Des ochranně roztáhne křídla, ale vzápětí se ukáže, že se k nám řítí jeho rádci.

„Kde je Malachiáš?“ vyštěkne Des. Očividně chce se svým generálem probrat plán útoku.

Rádci si vymění zmatené pohledy. „Nevíme,“ odpoví jeden z nich.

„Běžte se podívat do Tempeřiných pokojů,“ poradím jim. Beztak si toho chudáka připoutala k posteli.

Nejsem jediná, kdo má slabost pro víly.

Handlíř si prohrábne bílé vlasy. „Kolik vojáků je v tuhle chvíli v Somnii?“ zeptá se jednoho z rádců.

„Osm set padesát. Na ostatních ostrovech je dalších pár stovek. Zbytek hlídkuje na hranicích, nebo jsou kvůli míru mimo službu.“

Des si promne ústa. Ví, co se mu honí hlavou. Nepřítel je v přesile. Pod palácem spalo přinejmenším tisíc žen. Snadno nás přemůžou.

„Povolejte posily,“ rozkáže Des. „Co nejvíc seženete. Vyšlete všechny noční vojáky do paláce. Ty spící válečnice se ho pokusí dobýt. Nesmíme selhat.“

Vyhlednu z řady klenutých oken lemujících chodbu. Somnii zalévají záblesky světla připomínající fotoaparáty. A spolu s nimi se k nám blíží řev. Strašlivý řev.

Rádcí prudce přikývnu a utíkají splnit Desovy příkazy.

Žádný z nich ani nenavrhl, že by zůstal a chránil ho, natožpak aby se ho pokoušeli odvést někam do úkrytu, dál od bitvy. V tom se víly od lidí liší. Nebo je možná jiný jen Des, protože má za sebou nejednu bitvu a v rukávu nekonečnou temnotu.

Handlíř znovu vykročí chodbou. „Tas dýky, andílku,“ houkne na mě přes rameno. „Čeká nás přímý střet.“

Roztřesenýma rukama sáhnu po svých ostřích. Trénovat s Desem je jedna věc, bojovat na život a na smrt druhá.

Zaplaví mě moc sirény a spolu s ní sebejistota, kterou jsem ještě před pár vteřinami neměla. Pokožka se mi rozzáří. Pomalu tasím obě dýky a v šeru se zablesknou rytiny fází měsíce na ostřích. Potěžkám obě zbraně v dlaních.

Kdesi v útrobách paláce se ozve zahřmění a po něm exploze a další řev.

Kromě Desových rádců nepotkáme živou duši a už jen z toho se mi prodlužují drápy a za zády se mi zhmotní křídla. Jsme na lovu dravců.

Blížíme se k hlavnímu vchodu paláce a výkřiky jsou čím dál hlasitější.

Pak zabočíme do chodby, která není výjimečně liduprázdná.

Řítí se k nám několik víl s vytřeštěnými očima a zakrvácenými potrhánymi šaty.

Jeden z nich má dost duchapřítomnosti na to, aby se při pohledu na svého krále zastavil. „Vaše Výsosti,“ vyhrkne, „nechoďte tam, prosím... Masakrují každého, kdo se jim připlete do cesty.“

Handlír sklouzne očima z muže do chodby.

„Najděte si úkryt,“ poradí mu Des a znovu vykročí.

Muž zalétne pohledem ke mně a rozběhne se.

S Desem pokračujeme další chodbou ke schodišti. Míjejí nás vyděšené víly a řev se přibližuje.

Sevru dýky pevněji. Křídla se mi za zády napnou a koutkem oka vidím, jak mi ve světle nástěnných lamp září kůže.

Sestoupáme po schodišti a naskytne se nám děsivý pohled. Zamrazí mě. Na podlaze leží desítky zkrvavených těl s prázdnýma očima. Na druhé straně podesty se právě jedna z žen vrhá se sekerou na nočního vojáka. Chystá se toho chudáka rozetnout vedví, jako to očividně udělala se všemi těmi nešťastníky, co tady leží.

Des se přede mnou rozplyne a zhmotní se mezi dvojicí právě ve chvíli, kdy se žena rozmachuje k úderu.

Zachytí její sekeru ve vzduchu a já rychle spolknu výkřik. Voják se vyškrábe na nohy a utíká.

Noční král káravě zamlaská. Vypadá naprosto nevzrušeně. Víla trhne, ale nepodaří se jí sekeru z Desova sevření vyprostit.

„Copak tobě nikdo neřekl, že se nesluší vraždit lidi uvnitř?“ Žena vztekle ryčí a dál se snaží uvolnit zbraň. Marně. Vzdá to a ožene se po Desovi pěstí. Handlír se na vteřinku rozplyne a žena pěst rozčísne jen vzduch. Vyvede ji to z rovnováhy.

Nejistě zavravorá, ale to už se Des znovu zhmotní a prudce ji kopne do prsou. Válečnice dopadne na zem a vyrazí si dech. Prostorem se rozlehne hlasité heknutí. Sekera jí vyklouzne z ruky a odletí o několik kroků dál.

„To ta krev, víš?“ pokračuje Des a vykročí k ní. „S trochou magie ji z podlah dostaneš snadno, ale na posledních kapkách se rádi zachytávají duchové. A nikdo nechce, aby mu doma strašilo.“

Žena na nočního krále vycení zuby a skočí po sekeře. Chňapne po ní, ale v tu chvíli je Des u ní. Přišlápne jí zápěstí a vzduch prořízne nechutné křupnutí. Žena zaře, spíš vzteky než bolestí. Připomíná rozzuřené zvíře. To je na tom to nejděsivější. Je tak odhodlaná nás tu všechny povraždit, že ani nevnímá bolest.

Z jiného schodiště na podestu vběhne muž – podle oblečení šlechtic. V patách je mu další válečnice. Zastaví se, zvedne luk a šíp a napne tětivu.

Tak na to zapomeň, holka.

Napřáhnu se a hodím po ní jednu ze svých dýk. Ostří se několi-krát ve vzduchu otočí a s vlhkým mlasknutím se ženě zaboří do krku.

No do pytle, nečekala jsem, že budu mít *takhle* dobrou mušku.

A... panebože, já právě někoho zabila. Sevře se mi žaludek.

Žena zavravorá a zvedne ruku ke krku. S každým úderem srdce se jí z rány řinou další přívaly krve. Připomíná mi to otčímá. Tomu jsem taky přesekla krční tepnu.

Žena ani nevykřikne, ani se jí v očích nezableskne strach, jak bych předpokládala. Její pohled je naprosto chladný a nezúčastněný, jako by v ní už nebylo nic lidského.

Chytí dýku za rukojeť a vytrhne si ji z krku.

Zatraceně. To je silný kafe i na mě.

Rána se jí začne přímo před mýma očima zacelovat.

Dělá si ze mě někdo prdel? Jako jo, ještě před chvílí jsem vyšilovala z toho, že jsem ji zabila, ale teď? Teď to má spočítaný, mrcha.

Zamíří ke mně s mojí dýkou v ruce. Sevru pevněji druhé ostří. V žilách mi hučí adrenalin.

V pŕlce cesty zaváhá a znovu zvedne ruku ke krku. Sleduju ten pohyb očima a náhle si uvědomím, že se rána zcela nezavřela. Nevím proč, ale přestala se hojit.

Víc času už žena nedostane. Než se kterákoli z nás stačí vzpamatovat, zjeví se před ní Des a jediným plynulým pohybem ji probodne.

Válečnice vytřeští oči, a jakmile Des meč z jejího břicha vytáhne, podlomí se jí nohy. Upře skelný zrak do stropu, otevře a zavře ústa a naposledy vydechne.

Handlíř k ní poklekne a vypáčí jí z ruky moji dýku. Pak se rozplyne a zhmotní se přímo přede mnou.

Podá mi ostří. „Dobrá práce, andílku,“ pochválí mě a v očích mu spokojeně zajiskří.

Navlhčím si rty a sklouznu pohledem k mrtvé válečnici. Zabíjení si podle mě žádné komplimenty nezaslouží, ale siréna přesto zavrnlí blahem.

Des mě chytí za bradu a rychle mě políbí. Siréna se rochní v jeho vůni i pachu krve ve vzduchu.

Handlíř mě pustí a ještě vteřinku pátrá očima v mé tváři. A pak se neochotně otočí a vydá se chodbami směrem k výkřikům.

Zhluboka se nadechnu a vyrazím za ním.

Mineme těla dalších padlých víl. Všechny zemřely děsivou, násilnou smrtí. Moje protichůdné osobnosti se nemůžou dohodnout, jaké pocity to v nich vyvolává. Na jednu stranu se mi dělá zle a jsem zděšená, ale siréna je naopak plná pomstychtivé krvežíznivosti.

Nandej jim to. Ať za to zaplatí, šeptá mi.

Na další spící válečnici narazíme ve zšeřelé chodbě, kde se žena sklání nad mrtvým tělem. Mžourám a snažím se rozeznat obrys

její postavy. Skoro všechny lampy v chodbě jsou zhasnuté, jako by světlo pohled na ta jatka nesneslo.

Žena prudce zvedne hlavu. Ve tmě se zablesknou její oči. Obličej má celý od krve, stejně tak nůž v ruce. Šarlatové stroužky stékají přes ostří na rukojeť a kanou ženě na dlaň a prsty.

Její oběť je už dozajista po smrti.

Handlíř se na ženu vrhne a jediným ladným švihem jí usekne hlavu. Ta s nechutným žuchnutím dopadne na zem a tělo ji hned následuje. Z obojího se vyříne temná krev.

Šokovaně na hlavu civím. Oči stále mrkají. Dobrý bože... proč pořád mrká? A... zatraceně... pusa se jí otevírá a zavírá jako rybě na suchu.

Siréna na mě dotírá a z pohledu a pachu krve je čím dál víc u vytržení.

Chci to všechno, šeptá. Chci jejich bolest, jejich moc, jejich životy. Chci si je vychutnat.

Jedna moje část by se nejradši do siréniny zákeřnosti zahalila jako do brnění, ale mnohem větší část je z ní stejně znechucená jako z toho masakru kolem. Nechci se radovat z něčí násilné smrti.

A tak dělám to, co vždycky. Držím ji pevně na uzdě.

Přinutím se k pohybu. Dojdu k napadené víle a kleknu si k ní. Má zavřené oči a rysy ve tváři uvolněné. Na krku jí zeje hrozivá rána, nemluvě o vší té krvi, co by měla kolovat v jejím těle, ale místo toho je na zemi kolem nás. Člověk by takovou ztrátu krve nepřežil. Tohle však není člověk.

Vidím, jak se jí nepatrně zvedá hrudník, a slyším roztřesené, chraplavé nádechy.

Des si klekne vedle mě a přiloží ženě dva prsty k čelu. V nose mě zašimrá vůně jeho magie, která se postupně na zraněnou ženu snese.

Zatřepotá víčky a vydechne úlevou.

„Cos to udělal?“ zeptám se.

Handlíř vstane. „Zbavil jsem ji bolesti. O zbytek se musí postarat její vlastní magie. Nejsem léčitel.“

Vzpomenu si na předchozí válečnici, na to, jak se jí začala rána na krku zatahovat a pak se hojení zastavilo. Pokud si s tím zraněním nedokázala poradit ona, tak jak by tahle žena mohla?

O tom dost pochybuju.

Ta myšlenka ke mně pronikne z nové části mého já, z té, co se napila šerikového vína a teď je tak trochu víla. Cítím, jak ze ženy uniká magie. Drží se v její krvi na zemi a vypařuje se do vzduchu. Vpíjí se do zdi a do stropu a pak už najednou nepatří jí. Splyne s magií paláce.

Jak to Des říkal?

Na posledních kapkách se rádi zachytávají duchové. Ženina magie jí proklouzává mezi prsty. Uniká z ní spolu s ní i její duše?

A budu schopná vnímat i ji?

To se už nedozvím, protože se u ní nemůžeme zdržet.

Necháme ji tam a pokračujeme k hlavnímu vchodu do paláce. Těl postupně přibývá a zvuky boje jsou už téměř ohlušující. Je evidentní, že nejlítější bitva se odehrává přímo u vchodu.

Des ale míří jinam. Namísto k hlavním dveřím se vydá po schodech dolů.

„Kam to jdeme?“ zeptám se.

„Do sklepení.“

„Do sklepení?“ zopakuju. „Proč?“

Dorazíme k masivním dveřím z tepaného bronzu. Cítím, že jsou zajištěné magickými zámky.

Des se ke mně otočí. „Počkej tady, lásko.“

„Ale...“ nadechnu se k námitce, jenže Handlíř je už pryč.

Kapitola

čtvrtá

Sevřu dýky o něco pevněji a přešlápnu z nohy na nohu.

Civím na kovové dveře a snažím se nevnímat bitevní vřavu za zády. Srdce mi div nevyskočí z hrudi a kůže mě brní adrenalinem. Uběhne jedna minuta. Druhá.

Bitva nahoře vábí sirénu a hraje na moji temnější strunu. Křídla se mi roztahují a zas skládají a kůže mi svítí jako nikdy předtím. Bezděčně začnu od dveří couvat. Chci bojovat. Moje příčetné já sice není ze zabíjení na větví, ale nemůžu tu jen tak stát, zatímco nevinné víly...

Handlíř se mi zjeví po boku a utne tu myšlenku v zárodku. V rukách drží oprýskanou dřevěnou truhlu.

Nechápavě nakrčím čelo. Co to sakra je?

Des se skloní a pošeptá cosi v jazyce starých víl. Odmlčí se, chvíli poslouchá, načež znovu promluví. Cítím, jak se kouzla kolem truhly v reakci na jeho slova rozplývají. Když zmizí úplně, Des ztichne.

Nejprve se nic neděje. A potom se odklopí víko.

Zvědavě se nakloním a nakouknu dovnitř.

Ta truhla je... prázdná. Ne... ovšemže není.

Na dně se převalují stíny, kterých jsem si předtím nevšimla. Nevypadají jako Desovy obvyklé stíny, které bobtnají a kroutí se jako kouř. Tohle je dvourozměrná věc tenká jako papír.

Z útrob truhly se vynoří kostnatá, přízračná ruka a zachytí se okraje. Vytáhne se ven, sklouzne na stranu a pak steče po boku a skápne na zem.

Dech se mi zadrhne v hrdle. Toho tvora jsem už viděla. V Desově trůnním sále.

Běs.

Viděla jsem, jak pozřel posla z Říše fauny, který si myslel, že bude dobrý nápad věnovat nočnímu králi pytel s hlavami jeho diplomatů.

Vsádím se, že toho rozhodnutí nakonec litoval.

„Nezapomeň na naši dohodu,“ varuje Des přízračnou příšeru.

Dohodu? Uzavřít dohodu za dvě minuty, a navíc s běsem? Něco takového by dokázal jen Handlíř.

„Ano, můůůůj krááááli.“

Z běsova hlasu se mi vzpřímí chloupky po celém těle. Tohle je doslova živoucí noční můra. Běs požívá oběti zaživa a celou tu dobu je nutí prožívat jejich nejděsivější představy. Taková bytost může žít jen v Jinosvětě.

A Des ji právě vypustil na svobodu.

Běs se dá do pohybu a pak si všimne mě a zaváhá. Strnu.

O pozornost tohohle tvora vážně nestojím.

Lákavý protivník, zašeptá siréna, protože je padlá na hlavu.

Des si stoupne přede mě a zaštití mě širokými rameny.

„Na to raději rovnou zapomeň,“ zavrčí. „Jestli se na noční královnu jen podíváš, zjistíš, proč se mě tví druzi bojí.“

Noční královna?

A všichni se mi podrobí...

Siréna se jen třese na to, až ji pustím ven.

„Rossssumííím,“ zasyčí běs.

Odplazí se směrem, odkud jsme přišli. Zahlédnu ho koutkem oka a najednou je fuč.

S Desem se vydáme po schodech nahoru za ním. U hlavního vchodu bojují desítky víl s výhrůžně roztaženými křídly. Něco z toho jsou dvořané, ale většinu tvoří palácové stráže, vojáci stojící proti bývalým spolubojovnícům.

Přejedu očima celý prostor. Jsou to hotová jatka. Na zemi se vrší těla, vesměs sloužících, šlechticů nebo rádců – víl, které neměly bojový výcvik. Leží tam i několik padlých nočních vojáků, ačkoli těžko říct, jestli patřili k obráncům, nebo útočnickům.

Ochromeně ten chaos sleduju. Vidím, jak se běs proplétá bitevní vřavou a požívá jednu zrádnou válečnici za druhou. Netuším, jak dokáže rozeznat naše lidi od útočnic, ale hádám, že mu to Des vysvětlil, než ho mezi ně vypustil.

Halou se ozývá řinčení mečů a svist šípů. Všude stříká krev. Vzduch je prosycený temnou magií. Cítím ji v nose i na jazyku a sedá si mi jako mazlavý povlak na kůži.

Des si mě přitáhne k rychlému polibku. „Buď opatrná, lásko,“ požádá mě. Zadívá se na moji rozzářenou kůži a sevře mě o trochu pevněji. Vnímám jeho neochotu a váhavost, nechce se ode mě odloučit. Brání mu v tom naše pouto i siréní okouzlení.

Pod koženou zbrojí se ukrývají jeho tři bronzové náramky, metály za udatnost. To vědomí mě uklidňuje. Já pro něj žádnou podobnou útěchu nemám.

Nadechnu se, ale než stačím cokoli říct, prosvíští mi kolem hlavy šíp.

Dese přemůže instinkt a agrese. Tasí meč, otočí se k vřavě a přejede pohledem celou halu. Jakmile v davu najde lučištnici, rozplyne se a nechá mě tam samotnou.

Svět se smrskne na dutou slupku plnou výkřiků, pachů a děsivých obrazů.

Vychutnej si to, radí mi siréna. Zapoj se. Vykoupeme se v jejich krvi.

Uhranutě vykročím do víru bitvy, jako by mě tam něco vábilo, a moje zářící kůže okamžitě přitáhne pozornost.

Blíží se ke mně bojovnice s mečem v ruce. Oči má jasné, zato výraz dokonale prázdny. Pozvedne zbraň.

Při pohledu na její ostří se mi vlastní dýky zdají být směšně malé. S touhle ženou, jejími reflexy a krvežíznivostí se nemůžu měřit.

Jen ať si na nás něco zkusí.

Znám někoho, kdo by se jí postavit mohl...

Obvykle držím sirénu dost zkrátka, i ve chvílích, kdy svou magii používám. Teď jí trochu povolím otež.

Hluboko v hrudi mi zabublá její smích.

Tohle... bude... sranda...

Víla se po mně ožene mečem a já se úderu ladně vyhnu. Moje pohyby jsou najednou zvláště plynulé, jako tekoucí voda v potoce.

Přikrčím se, otočím a prudce ženě zabodnu dýky do břicha. Je to téměř nemožný výpad. Ještě před týdnem bych něčeho takového nebyla schopná. A teď si říkám, jestli mi šeríkové víno kromě dlouhověkosti a magického čichu nepropůjčilo i další schopnosti, třeba hbitost a přesnost.

Trhnu nahoru a rozříznu jí celý hrudník. Víla se zapotáčí a couvne, nicméně ani tohle zranění ji nezastaví. Zaútočí znovu. První výpad vykryju, druhému se už tak hladce nevyhnu. Ostří pronikne koženou kazajkou a zakousne se mi do kůže. Vykřiknu a s napřaženou rukou se otočím dokola. Jediným švihem ženě podříznu krk.

Aaaano, raduje se siréna.

Mám celých pět vteřin na vydýchání, načež se na mě vrhne další žena. Zakřivená ostří jejích šavlí se ve světle bronzového lustru zlověstně lesknou.

Přidřepnu si a odrazím se do vzduchu. Nechám se křídly vynést pár metrů nahoru a pak je přitisknu k zádům, snesu se na ženu a zabořím jí dýku do krku.

Podarí se jí jednu máchnout šavlí a zasáhnout mě do stehna, než se jí podlomí nohy a zhrouť se k zemi. Dopadnu na ni a zasýknu bolestí.

Roztřeseně se stehna dotknu a zatnu zuby.

Je to hluboká rána. Dost hluboká na to, aby mi znemožnila chůzi.

Zvednu se z mrtvé víly a zkusmo na nohu přenesu váhu. Málem neudržím výkřik. Současně s bolestí ale cítím, jak se rána zaceluje a krvácení zpomaluje.

Vílí magie v přímém přenosu. Další z výhod šeríkového vína.

Jakmile se rána zahojí, vrhnu se znovu do boje.

Na druhé straně haly zahlédnu Malachiáše s Temper. Bojují bok po boku a Temper se přitom kření jako šílenec. Des se vznáší nad námi a jeho protivnice padají jedna po druhé na zem.

Proud válečnic nepolevuje a vyžaduje si moji plnou pozornost.

Konečně se proboujiju k hlavnímu vchodu. Pach magie a krve tu visí ve vzduchu jako těžký parfém. Od hlavy k patě jsem pokrytá krví, jako by to bylo moje další brnění.

Těžko uvěřit, že jsem před několika lety tak vyšilovala kvůli jednomu zabití. Než tahle noc skončí – pokud to přežiju –, budu mít na svědomí minimálně dvouciferné číslo.

Bitva zuří i na nádvoří. Noc osvětlují záblesky víly magie.

Na vteřinku zasunu dýky do pochev a rozhlédnu se kolem. Snažím se potlačit nevolnost. Palácové pozemky jsou poseté vykuchanými mrtvolami.

Vojáci se navzájem pobíjejí. Dvořané a služebnictvo padají jako hrušky. A ještě nedávno spící ženy teď útočí jako obrovská armáda, bok po boku se svými děsivými potomky.

Děti z rakví konečně odložily masku nevinnosti, i když ani předtím nebyla nijak přesvědčivá. Krmí se krví a masem padlých víl a oči se jim krutě lesknou.

Nedokážu tu hrůzu ani vstřebat.

Des přistane vedle mě a popadne mě za ruku. Vypadá jako divoch. Koženou zbroj má celou od krve a šarlatové kapičky se mu třpytí i v pramenech bílých vlasů. Je až znepokojivé, jak moc mu to sluší.

„V pořádku?“ houkne na mě starostlivě a současně s jakýmsi potouchlým vílím uspokojením.

Víly a jejich divoká srdce, zašeptá siréna. Užívá si to stejně jako my.

Sklouzne pohledem k mým ústům a druhou rukou mě pohladí po zářící kůži.

Olíznu si rty a přikývnu. „Nic mi není.“

Pro zdůraznění si nechám zmizet křídla. Nerozplynou se hned, a dokonce i pak mi dá dost práce je udržet skryté.

Zbytečná námaha. Noční král nespustí zrak z mých rtů, jako bych ho uhranula.

Vzduch kolem nás jiskří statickou elektřinou, až se mi z toho vzpřímí chloupky na pažích. Rozhlédnu se a hledám zdroj té moci. Des se ode mě konečně odtrhne a taky pátrá očima v davu.

Blíží se něco hrozného.

PRÁSK!

Druhou stranou paláce otřese exploze. Půda se nám chvěje pod nohama a do vzduchu se vznese mračno trosek. Vteřinu nato do mě vrazí vlna temné magie a podtrhne mi nohy. Des mě zachytí, než se stačím skácet na zem. Vyměníme si významný pohled.

Z druhé strany paláce k nám dolehne další křik.

Mýlila jsem se. Něco hrozného se neblíží.

Už je to tady.

Za Handlířovými zády se zhmotní křídla a zlověstně se roztáhnou. „Hned se vrátím, andílku.“

A s těmi slovy zmizí.

Desi!

Na dlani stále cítím dotyk jeho ruky, ale můj druh je už pryč.

Ohlédnu se k opačné straně paláce, odkud zní nová vlna výkřiků. Tam se Des přesunul.

S divoce tlukoucím srdcem se rozběhnu stejným směrem. Cítím tlak mezi lopatkami, jak se moje křídla snaží prorazit na svobodu.

Ignoruju je a řítím se po dlážděné pěšince lemující budovu paláce. Dlažební kostky jsou kluzké krví. Přímo přede mnou leží v trávě víla. Má doširoka rozhozené ruce a mrtvý zrak upírá k obloze.

Kolik životů bylo dnes večer zmařeno?

Příliš mnoho. Za tohle naši nepřátele zaplatí.

Míjejí mě desítky víl. Některé si krátí cestu vzduchem, jiné běží jako já po svých, ale všechny se snaží od místa exploze dostat rychle co nejdál.

Oběhnu palác a zůstanu stát jako opařená. Mám co dělat, aby se mi nepodlomila kolena.

Dobrý bože!

Portál v kruhovém přístavku je právě otevřený. Dvojitě dveře vedoucí do budovy jsou na padř a z portálu se hrnou šiky krví a slizem pokrytých vojáků s prázdnýma očima. Na uniformách mají symbol nočního království a odhodlaně si to rázují k bitevní vřavě.

Muži ze stromů.

Jsou jich tam desítky, možná stovky, a z portálu se každou vteřinu vynořují další.

Zapotácím se.

Zemřu tady.

Zemřu a všechno, co mě potkalo, bude k ničemu. To, že jsem Dese znovu našla, jen abych ho ztratila. Že jsem bez něj přetrpěla těch dlouhých sedm let. Že jsem přežila Karnonovo vězení i útok Zloděje duší. Že jsem vypila šeríkové víno. Na ničem z toho už nezáleží, protože armáda posedlých vojáků chce srovnat Říši noci se zemí a pobít všechn její lid a já budu jen další z obětí.

Des stojí přede mnou a ani se nehne. Do tváře mu nevidím, přesto cítím jeho zoufalství. Už předtím, když jsme se snažili ubránit jen těm ženám, jsme byli v početní nevýhodě. S těmito posilami je nepřítel takřka neporazitelný.

Vojáci postupně rozbíjejí šiky a utíkají zabít každého, kdo se jim připlete do cesty.

Já jsem jednou z těch, co jim stojí v cestě. Stejně tak Des a několik dalších víl, co se rozhodly zůstat a bojovat.

Handlír hlasitě zaryčí, rozplyne se a objeví se přímo mezi vojáky. Několik z nich pokosí, zmizí a objeví se o kus dál.

Ohlédne se na mě s hrůzou v očích. „Schovej se, Callie!“ vykřikne, zatímco se na něj ze všech stran řítí vojáci.

Nemám dost vůle na to se pohnout ani dost strachu na to, abych utíkala. Dokonce i siréna mlčí. Neodvází se mi pošeptat pravdu.

Tohle nemůžeme vyhrát.

Stojíme proti několikanásobné přesile a naše šance jsou čím dál menší, protože z portálu vycházejí další a další vojáci. A jakmile se vypořádají s námi, přesunou se dál a budou vraždit, dokud nezůstane naživu jediná víla.

To není žádná bitva. Jsou to jatka.

A já už nemůžu.

„Dost,“ zašeptám melodickým siréním hlasem. Zběsile mrkám a pokouším se zaostřit. Vojáci si už všimli mojí zářící kůže a ženou se ke mně s tasenými meči, jako bych pro ně představovala nějakou hrozbu.

Prosekávají si cestu našimi strážemi a dvořany, jako by se jen prodírali lesním podrostem. Nikdo se jim neubrání.

„Dost,“ zopakuju hlasitěji.

Nikdo mě nevnímá. Ovšemže ne. Mají na starost důležitější věci, například jak zůstat naživu.

Už to dál nesnesu. Hrouším se a připadá mi, že tentokrát opravdu přijdu o rozum.

„*Přestaňte!*“ zavřeštím jako šílená.

A k mému nekonečnému překvapení mě poslechnou.

Řinčení zbraní utichne, víly strnou v pŕlce pohybu a rozhostí se dokonalé ticho.

Zvednu ruku ke krku.

To přece není možné.

Podívám se na vílu kousek ode mě. Balancuje na jedné noze, druhá mu strnula ve vzduchu, a civí přímo na mě. I ze vzdálenosti několika kroků cítím puch, co vychází z jeho oblečení. Smrt a hniloba.

„Ty,“ houknu a ukážu na něj prstem. „Dej mi svůj meč,“ přikážu mu a nastavím dlaň.

Voják ke mně poslušně dojde a podá mi zbraň.

Sevřu v ruce jílec a tvář se mi roztáhne zlomyslným úsměvem.

Moje okouzlení teď zabírá i na *víly*.

Držte si klobouky, přátelé. Callie je zpátky ve hře.

Kapitola pátá

Dokážu okouzlit víly.

Mohlo mě napadnout, že šeríkové víno upraví i tenhle aspekt mojí magie.

Vyhledám očima svého druha a ochromí mě šok a hrůza (a taky trocha samolibého uspokojení) – Des stojí jako socha taky.

„Desi!“ zavolám na něj hlasem prodchnutým mocí. „Pojď sem.“

Handlíř se rozplyne a vteřinu nato se zhmotní po mém boku. Je mírný jako beránek, jen stříbrné oči se mu lesknou čímsi, co se dá popsat snad jako kruté vzrušení.

„Propouštím tě ze své moci,“ řeknu.

Očividně jsem trochu pozapomněla, jak moje magie funguje, protože na tenhle povel pochopitelně nezareaguje jen Des. Několik spících vojáků, včetně toho, co mi předal svůj meč, se probere ze zasnění.

Krucinál, Callie, tohle je přece začátečnická chyba.

Des se na ně ihned vrhne a pobije je, než se stačí odhodlat k útoku.

Potom zakrouží noční král rameny, jako by ze sebe chtěl setřást mou magii. „Takže *takový* je to pocit, když tě okouzlí siréna,“ zamumlá a pousměje se. „Jako bys mě držela za koule.“ Přistoupí ke mně a zakření se. „Bylo to velmi nepříjemné. A docela se mi to líbilo.“

Podobný rozhovor se pro tuhle chvíli ani trochu nehodí a mě to natolik zaskočí, že se bezděčně melodicky uchechtnu.

Des mě hltá očima. „Překrásné stvoření,“ zamumlá. „Už předtím jsi byla neodolatelná.“ Pohladí mě po tváři klouby prstů. „Ale teď netuším, co si se sebou počnu.“

Skloní se a políbí mě.

Vyruší nás až dusot dalších desítek nohou.

Odtáhnou se od Handlíře a otočím se k portálu. Procházejí jím další muži.

„Vojáci, stůjte!“ přikážu jim svou mocí.

Okamžitě se zarazí a zablokují průchod.

„Dokázala jsi to, andílku,“ zašeptá Des a přežede očima po davu strnulých víl. „Stala ses jejich noční můrou.“

Kapitola šestá

Trvá to sice několik hodin, ale nakonec se mi podaří zneškodnit všechny spící vojáky, muže i ženy, i děti z rakví, co mezitím začaly pustošit Somnii.

Spící válečníci měli podle všeho provést politický převrat. Neúspěšně.

Díky, okouzlení.

Shromáždíme viníky, odzbrojíme je a zamkneme ve sklepeních. Moje okouzlení je zatím drží v šachu a hezky poslušné, ale až z nich za den za dva vyvane, vrátí se jim zuřivost a krvežíznivost.

S Desem kráčíme chodbami paláce ke sklepením. Cestou svírám ruce v pěst a zase je uvolňuju. Jsem trochu nervózní, což je směšné. Vždyť to byl můj nápad.

Všechny zdejší víly na mě okatě civí. Kůže mi už nezáří, takže to není siréna, co je tolik fascinuje.

„Proč na mě tak čumí?“ zamumlám k Desovi.

Zastaví se a nejprve se zadívá na mě a pak na ně.

„Ty to vážně nevíš?“ Povytáhne obočí a znovu se zaměří na mě.

Zavrtím hlavou.

„*Andílku*,“ pousměje se, „jsi kouzelnice, která zastavila celou armádu. Můžeš kohokoli z nich podrobit své vůli, když budeš

chtít. Jsou tebou uchvácení a taky se tě bojí, což je ta největší poklona, jakou ti noční víla může složit.“

Konečně necháme zvědavé pohledy za sebou a sejdem po stejném schodišti jako před několika hodinami, když šel Des vypustit běs.

Zastavíme se před povědomými bronzovými dveřmi.

Desova magie je před námi otevře a odhalí nám dlouhou chodbu sestupující do temnoty. Ani lampy na stěnách nedokážou těmi hutnými stíny proniknout.

Uvnitř hlídkují ozbrojení vojáci, ale tyhle našťestí nestravuje nepotlačitelná touha nás všechny povraždit. Pozdraví nás a vydají se s námi dolů jako doprovod.

Žalář se nachází hluboko pod palácem. Cítím, jak se kolem mě stahují zdi a bezděčně si vzpomenu na Karnonovy kobky. Zhluboka se nadechnu. Hádám, že jsem si z pobytu v nich odnesla celoživotní klaustrofobii.

Posedlí vojáci se mačkají v desítkách, stovkách cel. V bitvě jich sice spousta padla, ale i tak tu pro zbytek skoro není místo.

Míjíme jednotlivé cely a já si všimnu, že jsou víly stále pod vlivem mého okouzlení. Cíví přímo před sebe a ve tváři nemají žádný výraz.

Těžko říct, z čeho víc mrazí – jestli z jejich vražedného běsnění, nebo z tohohle katatonického stavu.

V poslední cele je zavřená jen jedna žena.

Stojí přímo uprostřed a po zádech jí splývají ohnivě rudé lokny.

Des, náš doprovod i já se všichni zastavíme před celou a vílu si prohlížíme. Vůbec nás nevnímá.

Handlíř mi položí ruku na zátylek. Nehne ani brvou, i když je zřejmé, že s mým plánem nesouhlasí. Přesto se mi ho nesnaží rozmluvit.

„Otevřete,“ rozkáže strážím, aniž ze mě spustí zrak.

Železné tyče hlasitě zaskřípějí. Rudovláska jim nevěnuje pozornost.

Vklouznu dovnitř a dlouho ženu pozoruju, než konečně vypustím sirénu.

„Propouštím tě ze své moci.“

Čekám, že mě napadne, ale to ne. Několik dlouhých vteřin se neděje vůbec nic.

A pak se na mě víla zadívá.

Strnu a připravím se na útok. Žena začne namísto toho přecházet sem a tam a v očích se jí usadí nepřítomný pohled.

„Jak se jmenuješ?“ zeptám se hlasem sirény.

„Nemám jméno,“ odpoví.

„Každý má nějaké jméno,“ trvám na svém.

„Já ne. Už ne.“

Ve srovnání se vším, co jí Zloděj duší provedl, může ztráta jména působit bezvýznamně, ale jméno jí propůjčovalo identitu a on jí ho vzal.

„A jak ses jmenovala předtím?“ zeptám se.

Žena se na dlouho odmlčí, až si říkám, jestli na mě úplně nezapomněla.

„Mirielle,“ odpoví konečně pod tlakem mojí magie.

„Víš, kdo jsem já?“

Mirielle se zamyslí a pomalu přikývne. „Jsi kouzelnice. Můžeme ti ublížit, ale nesmíme tě zabít. Prozatím. Chce tě živou.“

Cítím, jak se mi prodlužují drápy. Nesmějí mě zabít? Vybarvím si, jak zuřivě na mě v bitvě ženy útočily. Nezdálo se, že by se některá z nich držela zpátky.

„Kdo mě chce naživu?“ pokračuju, třebaže odpověď dobře znám.

„Můj pán.“

Zloděj zasraný.